

»Takó-le je bilo . . . da! Mlad kavalír
Uničiti htel mi je srečo in, mir.

»Zapústi možá — ji je rekel — berača!
In tvoja bo v Rimu tam moja palača!

»Bogastvo sijajno, ki jaz ga imám,
Če k meni pobegneš, vse, vse ti rad dám.

»V kočiji vozila se bodeš grofica,
Ne boš več prezirana, revna perica.

»Tvoj krasni obráz in prelestni tvoj stas —
Tó ni za težake, oh, to je za nas!«

»A ôna? Še z mesta Vam ní se genila!
Pred nosom mu drugkrat je dver zaklenila.

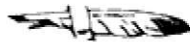
»Lep fant Vam Antonio Costa baš ní . . .
In vender mi táka-le roža cvetí!«

Poldan je po Rimu zdaj ravno zvonilo,
Prinesla je délavcu žena kosilo.

Obsénčen od smolnatočruih ji lás
Še papežu zdi se Madonnin obráz.

A drugi dan pôslal je »rožo krepósti«
V predmestje oddaljeno — délavki Costi.

A. Aškerc.

Balada o svetišči.

V molitvi zbrani pred svetiščem v gaji
Klečala čestokrat je grajska hči,
Pobožno dvigala v nebó oči,
Molila dolgo je v cvetočem maji.

Lepó je bilo tákrat pri svetišči tem;
Odičen bil bogato žrtvenik,
Pred njim svetilka večna je gorela,
Svetišče zdelo res se je ljudém.
In danes — dnij minulih je pomnik,
Razrušena že davno je kapela,
Molitev grajske hčere odzvenela —
Obračajo se gozdne cvetke gôri,
Prepevajo Mu slavo ptičji zbori
V molitvi zbrani pred svetiščem v gaji.

J. Š.

Pesmi — ivje.

Cvetje, zelenje
Mráz pokončá,
Vejam golotnim
Ivje podá.

Srečo mladostno
Vzame vihar,
Zanjo zapušča
Pesence v dar.

L. Habétov.

